

El Diacrític | | Actualitzat el 19/09/2017 a les 13:46

Votem per començar a ser lliures

«Cal no oblidar que això no és nou, en si, sinó en el fet que ara afecta molta gent de cop, també càrrecs electes, gent amb qui podem o no podem estar d'acord, però amb qui em solidaritzo ara plenament tot i saber que no deixaré d'observar-los críticament si cal, quan calgui» | «'Estic' independentista per treballar-hi, i estaré al costat de la força d'Anna Gabriel, de la tendresa de David Fernández, de la solidesa de Joan Coma, de l'honradesa d'Ermengol Gassiot, de la força revolucionària de Montse Castañé, de les del Sí i les del No constructiu que al meu entendre haurien d'haver fet una campanya serena en favor de la participació»



La Guàrdia Civil abandonant la seu del setmanari El Vallenc davant les mostres de rebuig de la població | El Vallenc

Aquests dies, per bé o per mal (espero que tot serà a fi de bé) la realitat va més de pressa que nosaltres. És la sensació que tinc. La repressió és tan inaudita, tan ampla, que ens interpel·la constantment.

Coincideixo amb Ermengol Gassiot en la valoració que «Certament, potser són mesures que molts militants de moviments socials fa anys que patim, com ara citacions judicials, detencions, escorcolls, intimidacions policials i, fins i tot, processos penals.» Per tant, al meu entendre, cal no oblidar que això no és nou, en si, sinó en el fet que ara afecta molta gent de cop, també càrrecs electes, gent amb qui podem o no podem estar d'acord, però amb qui em solidaritzo ara plenament tot i saber que no deixaré d'observar-los críticament si cal, quan calgui.

El 92 tampoc no ens ho pensàvem, que la repressió contra els independentistes podia arribar a ser

tan dura, i això que era preventiva! Ara, però, aquella lluita ha madurat i els fruits, encara incomplets, es comencen a collir.

Però l'espiral repressiva actual ha agafat també una envergadura tal: impressors en el punt de mira, imputats; material requisat, gent identificada només per enganxar cartells, paradetes pel Sí desmantellades, actes prohibits i interromputs, comptes de la Generalitat intervinguts... que més aviat sembla un viatge en el temps, cap a èpoques molt fosques d'una dictadura que no hem acabat de deixar mai enrere. Ara s'obren ferides que mai no s'havien acabat de tancar. La Constitució del 78 va ser una declaració de mínims que amagava la possibilitat de tornar a la barbàrie, de legalitzar-la. Perquè la legitimitat sempre ha estat als carrers.

I és que a hores d'ara ja no es tracta només d'un referèndum: estem patint una ocupació, un estat d'excepció. I contra això la resposta hauria de ser unànime.

Estic molt indignada amb el desmantellament continuat de la democràcia dels populars, dels ciutadans de l'odi, amb la traïció consumada dels mal anomenats socialistes... però em produeix molta tristesa la indefinició o el silenci d'altres davant d'una repressió d'aquesta magnitud.

Dit això, penso que des de la defensa del sí tampoc no s'hi val tot. No podem titllar d'espanyolistes, a la primera de canvi, gent que no pensa exactament com nosaltres però que lluita dia a dia contra les injustícies. Com va dir Benet Salellas a l'acte de Vic del passat divendres 15 de setembre, la defensa del país i la defensa dels drets socials van íntimament lligats. Jo diria que són, en el fons, la mateixa cosa.

A mi m'agrada dir que no sóc independentista sinó que *estic* independentista. És a dir, no és una condició intrínseca ni excloent. *Estic* independentista de la mateixa manera que podria *estar* anarquista, o algun altre *ista* que em permeti continuar la lluita per a un món millor. Perquè la independència en si no és una garantia de res. No és una paraula màgica que ens obrirà de cop la porta a un món nou i just, sinó que el dia 2 d'octubre, i el 3, i el 4... i totes les tardors que vinguin, haurem de continuar lluitant, recollint fruits minsos i semblant primaveres.

El passat 13 de setembre, per primera vegada, vaig escoltar de cap a cap un discurs del president Puigdemont. No em va desagradar el que va dir, sinó el que no va dir. Quina sort poder comptar amb un Puigdemont i no un Rajoy, de totes maneres. Dit això, sé què i qui representa. Sé que també ha dit que a Catalunya ens cal un exèrcit, i no. No, senyor president. Ara mateix, i enllà del dia 2 d'octubre l'interpel·larem (per fer servir les seves paraules) amb tota la força de saber al costat de qui estem: les i els desnonats, nouvinguts maltractats (si arriben), treballadors de les Càrnies i d'altres sectors que treballen tretze i catorze hores per un sou indigne, per un treball perillós i precari; jovent sense feina, gent de mitja edat a l'atur i gent gran sense jubilació i sense ajuda.

És això, el que volem canviar. *Estic* independentista per treballar-hi, i estaré al costat de la força d'Anna Gabriel, de la tendresa de David Fernández, de la solidesa de Joan Coma, de l'honradesa d'Ermengol Gassiot, de la força revolucionària de Montse Castañé, de les del Sí i les del No constructiu que al meu entendre haurien d'haver fet una campanya serena en favor de la participació, dels alcaldes i alcaldesses investigats, dels impressors de cartells domèstics i de les qui, avui com ahir, porten flors contra els fusells.

Estaré amb tu si m'hi vols, companya, company. Amb samarreta fosforescent o samarreta rosa sense por, o amb samarreta negra d'ovella negra. Amb força. Amb il·lusió. Amb lluita que tot just ara comença. Ens en sortirem!